

Ionuț Caragea – În căutarea ființei

Motto:

„ne doare absența a ceea ce suntem”
(Ionuț Caragea)

Ionuț Caragea a scris numeroase volume de versuri, aforisme, proză SF și eseuri. Voi comenta, în continuare, antologia de versuri *Festina lente* (eLiteratura, 2014), ediție bilingvă, traducerea în limba spaniolă și prefața fiind realizate de Paul Abucean.

În cercetarea eseistică asupra poeziei, *Memoria Ființei*, Horia Bădescu consideră că Paradisul simbolizează trăirea plenară a stării de ființă de către om. Căzând din această stare, prin civilizația care l-a îndepărtat de natură, omul a păstrat nostalgia după starea dintâi. Omul, ca *ființă* individuală se simte abandonat de *ființa* colectivă, a speciei, pierzând sentimentul că ar fi parte integrantă a întregului univers și a istoriei vieții pe planeta Pământ. *Ființa*, în general, reprezintă caracteristicile neschimbătoare ale speciei, repetabile în persoana efemeră. Poezia mare dintotdeauna a căutat rearmonizarea individului cu *Ființa*. Aventura poeziei reprezintă tocmai *Memoria Ființei*, la Horia Bădescu.

Lirica lui Ionuț Caragea, inclusiv din antologia *Festina lente*, este dedicată căutării ființei, pe care poetul o presimte aproape, dar nu o găsește, în primul rând pentru că omul este o ființă muritoare: „La ce bun e omul, dacă nu învie/ fără judecată aspră și târzie” (*La ce bun?*). Viața reprezintă un labirint cu o singură ieșire. Rămâne aventura cunoașterii esenței lucrurilor: „Ceva din mine caută moartea, ceva caută nemurirea” (*Ceva din mine caută ceva*).

Credința i se pare prea îndepărtată, ar vrea să întâlnească un Dumnezeu mai apropiat: „aș fi vrut ca Dumnezeu să fie măcar o dată om/ și să petreacă ceva timp și cu mine/ să ne întâlnim într-o bună zi pe stradă/ el să mă bată cu palma pe umăr/ ce faci prietene?” (*Colecționarul poemelor de unică folosință*).

Poetul se prezintă în fața cititorilor cu sufletul în palmă. Sinceritatea cuceritoare și sensibilitatea acută pornesc din inimă, ca în acest autoportret care vizează frumusețea zborului liric, dar și existența umană efemeră: „Locuiesc într-o inimă/ Mă numesc Ionuț și-mi place să privesc/ În fiecare dimineață/ Lumea/ Câteodată nu pot sta locului/ Încerc să zbor/ Dar mă lovesc de gratii/ Și visurile dor/ Mă trezesc/ Locuiesc într-o celulă/ Aștept grațierea...” (*Locuiesc în casa cu multe ferestre*)

Viața este aparență și nu poate duce la împlinirea ființei: „năucitoare clipe, poeme indecente/ aceasta este viața, un vis: festina lente” (*Festina lente*).

Poetul visează trăirea armoniei ființei într-un univers mineral care se vegetalizează treptat: „dorm/ într-o livadă/ și sunt pământul/ visându-se iarba/ iarba visându-se floare/ floarea visându-se măr/ trăiesc în lacrima unui univers/ aflat în lacrima unui univers și mai mare/ dorm până când mi se termină visele/ poate că voi muri/ în floare” (*Dorm într-o livadă de meri*)

O parte din versurile lui Ionuț Caragea constituie arte poetice din care rezultă că poezia se creează într-o singurătate cu atât mai apăsătoare cu cât dragostea de oameni este mai mare: „numai poetul știe câtă singurătate/ este în casa cuvintelor sale” (*Casa cuvintelor*). Chiar în aceste reflecții asupra poeziei, ceva lipsește și ființa nu se împlinește. Este țipătul singurătății care se oprește la marginea fericirii.

Dragostea, care ar trebui să aducă împlinirea, se înfășoară într-un văl de tristețe: „Sunt suflet mare/ Acum vreau să iubesc/ Îmi întind degetele/ Dincolo de ferestre/ Aici toate camerele-s nelocuite/ Triste” (*Locuiesc în casa cu multe ferestre*).

Uneori poetul cochetează cu extincția. Poezia pare să-și salveze creatorul de uitare: „îmi citesc ultimul poem/ sunt trist chiar dacă el/ se va îndrăgosti de alți cititori/ sau de alte poeme/ (chiar nu știați că poemele/ se iubesc între ele când se lipsesc două pagini?)” (*Rugă ultimului poem*)

Stilul este dezinvolt, impetuos, exploziv, când colocvial, când confesiv. Destăinuirile îi conferă autenticitate. Poezia autorului este directă, sensibilă, poetul scrie așa cum respiră. Ca în legenda regelui Midas, tot ce trăiește Ionuț Caragea se transformă în poezie.

Poetul caută împlinirea ființei, nu este importantă atingerea extazului, ci drumul spre el, adică poezia. Așa cum mărturisește singur, lirica sa este ca un tren în care cititorii se întâlnesc.

Poezia lui Ionuț Caragea este neomodernă, memorabilă, de mare forță expresivă.

Lucian Gruia
23 martie 2015